

Mythologia, Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre V

[Mythologia, Francfort, 1581 - V, 11 : De Oreadibus](#) est une version augmentée de ce document

---

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 12 : Des Oreades](#) est une transformation de ce document

---

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 11 : Des Oreades](#) est une transformation de ce document

---

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/862>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ) ,

Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination143v°-144r°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Oréades](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Mythologiæ

Neque plura his in mentē veniunt, quæ de Sylvano fuerint ab antiquis tradita. Hic quoque Deus, ut superiores, excogitatus fuit, ut excellimarent homines nullum locum esse, qui carere Deo posset, nihilq; agi aut in agris, aut in sylvis posse, quod à Deo aliquo non videretur: ac neque armenta, neque arbores, neque agrorum fetus sine divina bonitate posse augeri aut seruari. Quamvis non defuerunt, qui Syvanum crassiorē materiam elementorum concretorum putaverint, eumque & agrorum, & sylvarum, & pastorum Deum crediderint: quippe cum inde vniuersa animalium plantarumq; salus penderet. Neque nomen ipsum ab hac interpretatione valde dissentit. At nunc de Oreadibus dicatur.

De Oreadibus.

Cap. XI.

Oreades Nymphæ, quæ ita vocabantur, quia natæ essent in montibus, vel quia in montibus assidue versaretur, natas fuisse è filia Iphotonæ & Hecateo testatur Strabo lib. 10. Homer. vero in lib. 7. Iliad. illas non Hecatei, sed Iouis filias, & Orestiadēs easdem appellauit, ut patet ex his;

*ὅς τῶν σφ' ἰχθῆ, σφ' ἰσ' ὀρέας ὀρεάδας
Νύμφαι τῶν ἰσθῶν ὀρέας δὲ τῶν ἰσθῶν*

Plantarunt vltimos, vbi fusa est terra sepulchro
Circa id, Orestiadēs Nymphæ Iouis inclita proles.

Has quinque fuisse inquit Strabo lib. x. quas tamen fuisse multas, & Dianæ venatricis comites ait Virg. in 1. Aeneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros; quam mille secutæ
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

Hæ Nymphæ putabantur esse Dex montium præsidēs, & arborū curam habere, & aliquando ferarum, quas cum Diana insectabantur; nullaq; illis domesticorum animalium vel pastorum cura fuit. Ita vero antiqui religione tenebantur, ut nullum, neque publicum, neque priuatum locum aliquo nomine carere arbitrarentur: quippe cum elementa singula, & herbe, & radices & arbores, & arborum, aut terræ fructus suos Deos habere crediderint. Hinc Deas, quæ montibus vniuersis præessent, Oreades siue Orestiadēs nominarunt: quæ nemoribus & syluis, Dryadas; quæ singulis arboribus Hamadryadas. Creditæ verò sunt Dryades fuisse Nymphæ, quæ cum arboribus & nascerentur & interirent, ut testatur Callimachus in hymno in Delum;

*ὀρέας τῶν ἰσθῶν ὀρέας
Εἰς ἑνὴν ἑνὴν τε τῶν ἰσθῶν ὀρέας
Νύμφαι τῶν χαίρων, δὲ τῶν ἰσθῶν ὀρέας
Νύμφαι τῶν ἀλαίων, δὲ τῶν ἰσθῶν ὀρέας*

mex mihi dicite musæ,

Num verè genitæ Nymphæ totæ sunt, vbi quercus?
Lætantur Nymphæ cum quercus irrigat imber.
Tristantur Nymphæ Hicibus cecidere vbi frondes.

Quæ fuerint harum nomina, non constat, nisi quòd vnā Tithoream nominauit Pausa. in Phoc. qui etiam in Arcadiciā aliam vocauit Erato, & aliam Phigaliā. Has tamen fuisse septem, quas etiam nominauit, tradidit Claudianus in laudibus Scilliconis. Scriptū reliquit Charon Lampfacenus Rhe-

cum

cum quendam genere Gnidium in Nino regione Assyriorum pulchram quãdam quercum iam propè lapsuram aliquando vidisse, quam cum aggeribus firmasset, fecit vt diutius posset viuere. Huic Nympha, quæ cum planta erat peritura, cum gratias egisset, ac referre vellet, dixit, vt quod vellet à se peteret, quoniam fuerat eandem ætatem cum illa planta victura: hic illi respõdit se eius congressum petere, quod illa annuit, atque se apem temporis nuntiam missuram inquit. Scriptum reliquit etiam Apollonius lib. secundo Argonaut. Paræbi patrem, cum insignem quercum esset excisurus, Nymphã vidisse, quæ ipsum supplex rogauit, vt sibi parceret; cum vitæ suæ tempus in ardoris ætate contineretur: cui cum ille non parauisset, dicitur iratum numẽ in illum, & in eius filios scruisse, vt patet in his;

10

ἄλλ' ἔτι πατρὸς ἰὸν ἀκούει γένεσθαι ἀρσίδην,
 ἔρηνδαιον. ἢ γὰρ ἔτι δὲ ἕρως διόδρου τίμιον
 δὲ τὸν ἀμειψάδην νόμφου ἀδερφὸν Ἄρκαον.
 ἢ μὲν ἰδούρη ἐν ἀδινῷ μινδύωντι μύθη,
 μὲν παύσει πρὸς αὐτὸν ἔλατο, ἢ νῦν αὐτοῦ
 ἀδινῷ τρῖβανος ἀρσίδην. ἀνὴρ γὰρ ἔτρετο
 ἀρσίδην ἔτρετο ἀρσίδην νόμφου.
 τὸν δ' ἀρσίδην νόμφου πρὸς ἔλατο ἰνὸν
 ἀνὴρ γὰρ τρῖβανος.

30

Stultitiæq; sui pœnas dedit ille parentis,
 Cedere vt solus quercus in montibus olim
 Ferrur Hamadryadis Nymphæ spreuisse querelas.
 Sepius illa quidem supplex hunc voce rogauit,
 Ne truncum quercus concideret, ipsa coxua
 Quod foret; amborumq; viceret in arbore vita.
 Viribus hic fetus, fetus iuuenilibus annis
 Prostrernit quercum: funestam quam sibi Nympha,
 Pignoribusq; suis fecit.

Dicitur sunt autem Dryades, quod in quercubus illarum sit vita, vt sensit Mnesimachus; ac Hamadryades quod vna cum illis sint genitæ: vel vt voluit Apoll. enarrator & Isacius, quia cū ipsis quercubus perirent. Memoriz prodidit Charon Lampsacenus Arcadem Iouis filium & Callistum, vel, vt aliis magis placuit, Apollinis, obuiã habuisse in syluis, cum venaretur vnã ex Hamadryadibus Nymphis, quæ cum propius esset periculo ne quercus à flumine conuelleretur, cum qua nata fuerat, ac periret; rogauit ipsum Arcadem vt quercum seruaret, quare ille fluum alio diuertit, & quercum terra communiuit. At Nympha, cui nomen erat Prospelex, cum illo congressa ob acceptum beneficium, dicitur Elatum & Aphidãtem peperisse. Hæc vera ne an falsa fuerint, quis pro certo affirmare possit? nam si vana & mendacia extiterunt, vt ego fuisse arbitror, nulla alia de causa ficta sunt, nisi propter antiquorum superstitionem, qui nihil ad homines excitandos ad metum Deorum non excogitarunt, cum singulis rebus Deos adesse demonstrarent. Sin credita fuerunt vt vera ab iis, qui illa in medium attulerunt, esset sanè pluribus verbis de illorum sententia disputandum, an quiuis essent dæmones, vel potius plantarum illarum Genii, qui mortalibus apparuerint. Verum hæc in præsentem prætermittamus, vt altioris vestigationis indigentia. Nunc dicamus de Nymphis.

40

De